

K·MEO

PER UN DIA QUE MATO UN GOS

Governant de la mà de Trump

Em dic Kristi Noem i formo part de l'equip de dones musculades que té l'ex President Trump. Soc bonica, d'ulls blaus i tinc un somriure encisador. Fa més de tres anys que com a Governadora de Dakota del Sud aplico el catecisme del meu ídol. Mataràs, desitjaràs la dona del pròxim, mentiràs, t'estimaràs a tu per sobre totes les coses... en fi, ja sabeu.

El meu somni és arribar a Vicepresidenta dels Estats Units quan Trump torni a governar la nació. Hi estava a prop. Em consta que el meu osset taronja n'està molt de mi.

Tinc altres rivals com la Kari o la Elise, dones fortes totes i unes males putes també perquè es guanyen el favor de Trump com ja sabem. En tot cas no em preocupen, jo sóc de natural més bèstia. La única que podia fer-me ombra és la

congressista Marjorie Taylor Green, més jove, rossa com el President, i, ho reconec, més animal que jo. Potser massa i aquest és –o era– el seu punt dèbil per arribar a la Vicepresidència.

Jo, com la Marjorie, soc racista, anti avortista, amant de les armes, negacionista del canvi climàtic, anti immigrants i una de les més actives creadores de notícies falses recolzant la idea de la conspiració contra Trump... Ho tinc tot com si diguéssim.

I sí, un dia vaig matar al meu gos. Després del meu currículum, no és lògic matar a un gos que fa la punyeta tota l'estona? De veritat que no entenc la sensibilitat del poble americà. Per un gos em tanquen la possibilitat de deportar immigrants, matar negres pel carrer, seguir acusant a tots els

demòcrates sense proves. No són molts més els beneficis de la meua política que la mort accidental (o no) d'una merda de gos?

El mateix Trump em va dir que ell n'estava tip de matar gossos, que el problema era haver-ho dit públicament. Sí, ja, però un mal moment el té tothom.

Una cosa puc jurar, si la mort del Cricket em costa la vicepresidència americana, deixaré Dakota sense un sol gos. No és just que una carrera immaculada i plena de bons sentiments quedi truncada per la mort accidental d'un Cricket.

Traducció: Estanislao Prats de la Riba.

GARSA PROSTÀTICA

LA BOSSA O LA VIDA

De com sortir de Gaza passant primer per la Caixa

Una vegada has comés el primer pecat és difícil tornar a la virtut. A la guerra entre l'Estat d'Israel i les restes de Palestina s'ha arribat a un cúmul de perversions que ja no n'esperàvem més però ara n'hem sabut una de nova. Pots sortir de Gaza en viatge turístic organitzat fins a Egipte i després tens opció a escampar-te per la terra com van fer els jueus quan déu encara existia. Per aconseguir-ho només cal pagar una petita fortuna (de cinc a deu mil euros per persona) que de ben segur es repartiran autoritats israelianes, egípcies i algun malvat sense nacionalitat.

La credulitat és perillosa. Passes mesos veient runes, fam, víctimes de totes les edats i no t'imagines que l'infern té una porta de sortida VIP, pels que poden gastar-se uns milers d'euros. Fantàstic. La culminació de la calúmia.

Seria grotesc buscar en les facilitats que Israel dona a les bones famílies

palestines nous motius de crítica. Les tropes israelianes es sobren per aconseguir adjectius a les seves conductes. No cal buscar més enllà. No seria però tan reiteratiu imaginar qui són els palestins que accepten aquesta fugida pagada. Ni reiteratiu ni fàcil.

Què fas en aquest cas? Segueixes sota les bombes o acceptes una humiliació més i acabes pactant amb l'enemic. En joc la teva vida, la de la teva família, el teu i el seu futur. També però la insolidaritat amb els germans de terra, la vergonya mentre fas la maleta escoltant les explosions que maten. Què pensa aquesta gent fugitiva quan l'avió s'enlaira i veuen desaparèixer la seva terra, la seva

gent, part de la seva família?

De ben segur, algun periodista americà buscarà d'aquí a uns anys els que ara fugen de Gaza. Investigarà com ha estat la seva vida i de ben segur també, trobarà molta tristesa i una mica d'angoixa. Però han salvat la vida. Pagava la pena? Solament ells tenen la resposta, nosaltres només podem respectar la seva decisió.

A vegades no és fàcil tenir diners.